

Posudek vedoucího práce

Markéta Vöröšová: SCÉNOGRAFIE LUBOŠE HRŮZY V ČINOHERNÍM KLUBU V 60.LETECH

O užitečnosti práce Markéty Vöröšové výmluvně hovoří již první věta, již své pojednání otevírá: „*Luboš Hrůza (1930 – 2008) patří k nejznámějším českým scénografům ve světě, což se o domácím ohlasu a reflexi jeho tvorby bohužel zatím říci nedá.*“ Autorka neudělala nic menšího, než že se snažila tuto takřka nevyplněnou, byť nikoli úplně prázdnou niku v našem zevrubnějším poznání osobnosti, jež byla a je v Norsku považována za jednoho z největších tamních scénografů, svým textem alespoň zčásti důstojně zaplnit. Nakolik se jí to v šesti hutných, informačně zevrubných kapitolách podařilo, to asi lépe než školitel posoudí někdo, kdo má vůči práci větší odstup.

Sám za sebe za nejčinnější považuji již vstupní upozornění na Hrůzovo základní východisko plošné reliéfnosti, jež vychází ze specifické prostorové danosti Činoherního klubu - odtud autorka odvozuje a dokládá v dalších kapitolách i scénografickou poetiku a styl, korespondující se zaměřením divadla a s proměnami hereckých témat a výkladů jednotlivých her. Materiálově cenným pokusem je i srovnání původních scénických návrhů s výslednou realizací a podobou inscenací. Určitou rezervu při vymezování specifík Hrůzova stylu vidím např. v důslednější komparaci s vyhraněnými poetikami jeho současníků (včetně následovníků na jeho mateřské scéně).

Ze svého subjektivně školitelského hlediska mohu objektivně a s určitostí potvrdit to, že autorka pracovala zcela samostatně, verze textu odevzdávala relativně včas a se značným předstihem, a na mé kritické připomínky reagovala v průběhu práce vesměs konstruktivním a vstřícným způsobem. Ty připomínky se týkaly většinou gramatiky a zejména stylistiky, používání (nadužívání) pasivních a dalších krkolomných vazeb, publicistických klišé, nerozlišování vidů a časů apod. Z metodologického hlediska jsem považoval za určitý problém mechanické převyprávění obsahů jednotlivých (někdy notoricky známých) her, jež jsem autorce doporučoval silně krátit, popřípadě umístit do poznámky a ponechat jen popis takových dramatických situací a kontextů, jež se váží ke konkrétnímu scénografickému řešení.

Práce, která svým záběrem i rozměrem spíše než k práci bakalářské má nakročeno k diplomce, samozřejmě s velkým potěšením doporučuji k obhajobě.

Vladimír Just

